

Xanım AYDIN

23 iyul 2016

WWW.KASPI.AZ

Çayını-çörəyini verib işi əskik adamlar kimi ərinə yaxınlaşdı. Səsinde kəpənək qanadının titrəyişi, yuvadan düşməyə qorxan yavru quşun ürkəkliyi vardı.

- Ay kişi, yolda daha biri var.
- Mən uşaq zad istəmirəm. Neynirsən elə, rədd elə getsin! Doğsan, aparıb verərsən dədən saxlayar.

- Ay kişi, dədəm evimdən götürməmişəm ki!

- Kəs səsin!

"Qonşu arvad deyirdi ki, şalı isidib qarnını möhkəm sıxıb bağlasan, uşaq düşər. Bəlkə mən də elə eləyim. Haranın daşını töküm başıma? Neyniyim?" - fikirləri beynində burula-burula qonşu arvadın dediklərini etdi. Bazardan 3-5 quruşa alınmış qara qul kimi gecə-gündüz işləyirdi yazıq. Nə qarnına bağladığı isitdiyi şal, nə də ki gördüyü ağır işlər onun dadına yetmədi. Kənddə bir həkim vardı, kimin harası ağrıyırdı onun yanına üz tuturdu. Hündür boylu, qarayanz, Bakıda institut oxuyub gəlmiş, ağıllı-kamallı, Zeynəb adlı bir qadın idi. Get-gedə qarnının böyüdüyünü gören Telli, kişi qonşu kəndə arpadən dalınca gedəndə elə həmin həkimin yanına məsləhətə qaçdı. Baş-

niyə üzünə baxmırsan? Gözlərinin içi gülür.

Gülnisə körpəni qorxa-qorxa ərinə uzatdı. Dedi bəlkə görüb rəhmi gələr, qucağına alar balasını. Əri üzünü yana tutub qəzəbləndi. Amma bir gözünün ucuyla ani iti baxışla uşağa nəzər yetirdi.

- Sənə demişdim ki, daha uşaq istəmirəm! Birtəhər uşaqdı. Arvad, bilmirəm bu nə baladı, bu nə uşaqdı. Amma onu bilərəm ki, bu uşaqda başımız belə çəkəcək.

- "Sən Allah, balamızı belə demə. Körpəyə ad da qoymamışıq. Nə ad məsləhət bilirsənsə onu da qoy" - çəkinə-çəkinə, gözükölgəli adamlar kimi dilləndi.

Kişi borc yiyəsi kimi narazı-narazı uşağı qucağına aldı. Bazarda satdığı mal kimi gözəndən keçirəndən sonra zəif, xəstə olduğunu hiss elədi. Dedi ki, adını Əjdər qoyuram. Əjdər qüvvə, güc, qüdrət deməkdir. Adını belə çağırıq ki, güclü olsun. Qulağına adını deyib, sağ qulağına azan, sol qulağına iqaməni oxudu.

Günlər ötürdü... Əjdər böyüyürdü...

Amma körpə zəif idi. Telli onu həkimə apardı.

çıxdı. Gecəni səhərə kimi başında butalı kəlağayı əlləri göydə Telli Allaha dua elədi ki, balasını salamat ələsin, ona şəfa versin. Birdən səhərin alatoranında, qaratomyuqların təzəcə səs-səsə verdikləri vaxtda ox nişana girən kimi yadına uşağı salmaq üçün qarnına bağladığı isti şal düşdü. Hə elədi fikrindən çıxara bilmədi ki, bilmədi. Allahın ona cəza verdiyini fikirləşib, hönkür-hönkür ağladı. Günahı özündə gördü. "Yəqin qarnıma istilik verməklə körpəmə ziyan vurmuşam. Onu mən xəstə etmişəm, anan ölsün, ay Əjdər" - deyər üreyindən qara qanlar keçdi. Bu kənddə böyümüş, cəmi dörd sinif bitirmiş, kəmsavad qadın hardan biləydi ki, o şalın bu uşağın xəstə doğulmasına heç bir aidiyyəti yoxdu. Amma o elə ömür boyu günahı özündə bildi. Bu fikir üreyində qol-budaq atdı.

Günlər ötürdü... Əjdər böyüyürdü...

Uşaqlar küçədə qaçıb oynayırdılar. Kəndin vurub-yıxan uşaqları Əjdəri lağa qoyurdu. Ona "xəstə" deyib güldürdülər. Əjdərinə gözləri həyat dolu idi. O, deyilənlərin çoxunu başa düşmürdü belə, elə hey gülümsəyirdi. Anası çəpərin o tayında hovuzun

onlar bir-bir cəzalarını alırdılar. Qardaşları Rəşid və Mustafa "paylarını" verirdi.

Günlər ötürdü... Əjdər böyüyürdü...

Altıncı sinfi bitirəndən sonra daha məktəbdə oxuya bilmədi. Yuxarı siniflərdə fiziki və əqli inkişafı buna yol vermədi. Direktor Tellini məktəbdə öz iri, işıqlı, yaraşıqlı, pəncərələrində müxtəlif qəribə dibçək gülləri olan kabinetinə dəvət edib, Əjdərin daha bu məktəbdə təhsilini davam etdirə bilməyəcəyini buz kimi soyuqluqla söylədi. Qovluğun arasında səndəllərini ona uzatdı. Telli oğlunun əlindən tutub kənd boyu evinə çatanacan ağladı. Həmin günün ağzi oruclu qadın bilmədi tanrıya insanlardan şikayət etsin, yoxsa tanrıya elə tanrıdan şikayət etsin! Günlər ötürdü... Əjdər böyüyürdü...

Əjdər elə hey anasından yemək istəyirdi. Onda toxluq hissi yoxuydu. Bir boşqab dolu yeməyini yeyib süfrədən duran kimi, "acam" deyirdi, ağlayıb yemək istəyirdi. Çox yeyirdi. Həkimə ona çox yeməməyi məsləhət görmüşdü. Telli "yemək yoxdu, olmaz yemək, bir azdan yeyərsən, indi yemədən, bəsdə yedin, olmaz axı, Əjdər get heyətdə oynaya sonra yenə yeyərsən" deyib acıqlanırdı, mətbəxdən qovurdu. Bəzən gecə Əjdər elə yemək istəyə-istəyə, ağlayıb yatırdı. Sərt cavab versə də, ona yemək vermədiyi üçün üreyi yanırı.

Qardaşları Bakıda idi. O, evdə qoca ata-anasının və bacılarının ümidində idi. Amma onlara daha çox da böyük ehtiyacı qalmamışdı. Nə qədər də olsa bacıları onu gözündən qırağa qoymurdular. Əjdər sevgi, qayğıyla əhatə olunmuşdu. Öz də artıq xeyli böyümüşdü. Yaşadlarından geri qalsa da, artıq çox şeyi dərk edir, başa düşür, yaşına uyğun olmasa da inkişafı xeyli irəliləmişdi. Bircə nitqə tam qaydasına düşməmişdi. Son vaxtlar o cür sakit uşaq yaman qıcıqlıydı amma. Hər şeyə əsəbiləşir, nə evdə, nə çöldə qərar tuta bilmirdi. Yerə göyə sığmırdı. Tez-tez halı dəyişir, özünü pis hiss edir, canında ağrıları olurdu, qovururdu. Telli "bu gün keçər, sabah keçər" fikirləşirdi. Amma Əjdər get-gətə pisləşirdi. Dəli kimi qışqırır, nə istədiyini heç özü də bilmirdi. Telli Universiteti təzəcə bitirib Bakıda işə düzələn oğlu Rəşidə zəng etdi:

- Alo, Rəşid, bala, başımı itirirəm. Əjdərə nəse olub. Bilmirəm neynim. Uşaq dəli mala dönüb bütün gün böyürür. İpə-sapa yatmır.

Gözünün yaşını axıda-axıda boğuş səslə davam etdi:

- Rəşid, gəlməsən bu uşaq əldən gedəcək. Boyuna qurban olum, tez gəl.

Ömrünü əzab içində, dərd içində keçirən bu qadın, bu ana hönkürtü çəkib daha danışa bilmədi. Dəstəyi atıb heyətdə dilxor va-gəl edən Əjdəri sakitləşdirməyə qaçdı.

Rəşid vəziyyətin nə yerdə olduğunu anladı. Şəhərin ən tanınmış mütəxəssisi ilə görüşüb ondan məsləhət aldı. Və müayinə üçün gün təyin edib, bir-iki lazımlı olan şey götürüb ilk avtobusla kəndə yollandı. Ala qararıqlıqda kəndə çatan Rəşidi doqqazda ağlaya-ağlaya yolunu gözləyən Solmaz qarşıladı. Əjdərin vəziyyəti doğrudan da yaxşı deyildi. Həddi-buluğa çatmışdı. Ona görə də özü anlamadan bu vəziyyətə düşmüşdü. Rəşid içindəki kədəri boğdu, özünü toplayıb Əjdəri qucaqlayaraq salamladı.

- Əjdər, qaçaşım, necəsən? Səni Bakıya aparacam. Olarsan sən də bakılı qədəş. Hə, necədi? Darıxırsan sən burda. Gedək səni şəhəri gəzdircəm, yaxşı restorana aparacam, nə istəsən yeyərsən. Ah unutmuşdum, dondurma da alacam, nə qədər istəsən. Mustafa da ordadı. Üç qardaş - üç igid gəzib dolanarıq şəhərdə.

Davami səhifə 23-də

GÜNƏŞ ÖVLADI

na gələni qarnına siğal çəkə-çəkə, bir-bir ona danışdı, ağladı. Elə bil yazığın üreyi doluymuş. Çoxdan torpağın soyutduğu ana-bacısı əvəzinə nə dərdi vardı hamısını dil-dil ötdü. Həkim balaca tütəyə oxşayan taxta aləti onun qarnına dirəyərək artıq gec olduğunu söylədi.

- Ay Telli bacı, bu ta əməlli-başlı böyük uşaqdı e. Məhv eləmək olmaz axı. Həm tibbi cəhətdən mümkünsüzdü, həm də vallah günahdı. Allah verən paydı. İnşallah ruzisin də verər, saxlayarsınız. O biriləri necə, bu da elə. Heyət-bacan meyvəylə doludu. Onlardan ye, uşaq sağlam olsun. Ta nəse eləməkçün gecdi, bacı. Get ərinə də razı sal. Uşağın üreyi saat kimi döyünür.

Xeyli vaxt kişi Tellini dindirmədi. Onu da qınamaq olmurdu. Neyləsin, dolanıdığı çox ağır idi. Onsuz da uşaqları bir qarın ac, bir qarın tox böyüdüdü. Telli heyət-bacada odun yardı, daş daşdı, tarlada işlədi, evin işin gördü. Qızları da bacardıqları qədər ona kömək edirdilər. Amma onlar da hələ balacaydılar. Düşünürdü ki, bəlkə ağır işlər görse uşaq düşər, tələf olar. Elə bu cür düşünə-düşünə aylar ötdü, bir də əlində yaba ot tayasını sahmana salarkən sancısı tutdu, qonşular harayına çatdı. Qonşusu Ceyran, bir də kəndin mamaçası Tükəzban bu uşağı dünyaya gətirdilər. Uşaq süd kimi ağappaq idi. Amma nədənsə heç ağlamadı. Tükəzban xala yanına bir-iki şillə çəkəndən sona körpə ağladı. Ətli-qanlı olsa da, zəif görünürdü nəse. "Allah saxlasın" deyib, verdilər anasının qucağına. Körpə elə zəif idi ki, süd əmməyə belə çənəsində taqət yoxuydu. Artıq bir neçə gün keçmişdi. Ərinin evə kefi kök gəldiyini gördü. Ləyəndə isti su gətirib ayaqlarını yudu, yeməyini-içməyini verdi ki, heç nədən narazılığı olmasın. Gedib körpəni qırağı qırçınılı, xırda güllü əskiyyə beləyib, qırmızı lentlə bağladı. Lentin tən ortasından da o uşaqdan bu uşağa, bu uşaqdan o uşağa qalan gözəmlənənini sancdı, ərinə yaxınlaşdı.

- Başına dönüm, bax nə göyçək oğlan uşağıdır. Qaşları ayparadı elə bil. Gözləri də badamı. Vallah günəşə oxşayır. Günahdı. Özəcə balandı,

- Ay doxdur, qurban olum, bir bu körpəyə bax. Yaman zəifdi. Ət kimidi. Buna qədər yeddi uşağım olub. Heç biri belə olmuyub. Heç bilmirəm neyniyim.

Həkim ilk baxışdanca uşağın genetik xəstə olduğunu sezdi, üreyi də çox zəif döyünürdü. Əzab çəkə-çəkə sözünü necə başlayacağını düşündü. Ananın çox narahatçılığını görüb, körpənin xəstəliyi haqqında məlumat verməyə məcbur oldu.

- Telli bacı, heç bilmirəm necə deyim, necə izah edim. Bu irsi xəstəlikdi. Balaca, Daundu. Bu isə o deməkdir ki...o deməkdir ki...

Həkim vurnuxa-vurnuxa qaldı. Ayağa durdu, əllərini ağı xalalarının ciblərinə salıb ora-bura var-gəl etdi. Tellinin heyəcan içində halqalanıb ona zillənən gözlərindən heç nə anlamadığını görüb dayandı. Tavanın küncünə baxa-baxa bu tibbi terminlə qarşısındakı yazıq qadına heç nə vermədiyini anladı. Və yenidən izah etməyə başladı.

- Telli bacı, uşağınız daundu. Bu cür xəstəliklə doğulan uşaqlar çox istiqanlı, mehriban olsalar da, bir az kəmağıl olurlar. Gec yeriyirlər, gec danışirlar. Yaşadlarından fərqlənirlər. Hə, bir də qoymayın çox ağlasın. Üreyi də zəifdi. Onu qorumaq lazımdı... Üzləri günəşə oxşuyur, ona görə "Günəş övladı" deyirlər bunlara. Günəşini qoru, qalanı yaxşı olacaq...

Evde ərinə danışdı. O da bir söz demədən siqaret yandıraraq artırmaya

başında pal-paltarını suya çəkə-çəkə eşidir, xısın-xısın ağlayırdı. Sabunlu əllərinin o biri üzüyə gözünün yaşını silir, sabun köpüyü gözünü acıdırır və bunu bəhanə edib daha da çox ağlayırdı. Qardaşları isə onu incidən uşaqları xəlvətə salıb əzişdirirdilər. Əjdəri bütün ailə çox sevirdi. Elə mehriban gülüşü vardı ki, onu əzizləməmək, ona isnişməmək mümkün deyildi. Zeynəb həkim də tez-tez gəlib ona baş çəkər, inkişafını izləyir, anaya yeni məsləhətlər verirdi. Telli gözünün suyu ovcunda onu dinləyir, dediklərini Əjdər doğulandan bəri tutduğu göy üzlü damadama dəftərçəyə özü bildiyi kimi qeyd edirdi ki, unutmasın. Əri isə daha Əjdər haqqında pis heç nə demirdi. Artıq evində bir xəstə, bəlkə də xəstə yox, digər uşaqlardan fərqli bir uşağın böyüməsinə adət etmiş, bununla barışmışdı.

Günlər ötürdü... Əjdər böyüyürdü...

Telli onu aralarında dörd yaş fərq olmasına baxmayaraq, bacısı Solmazla bir sinfə - məktəbə yazdırdı. Tək sinfə ötürməyə ürek eləmirdi. Bacısı isə ona dayaqlı olur, qoruyurdu. Əjdər özünü müdafiə edə bilmirdi. Heç yaxşı danışa da bilmirdi. Müəllimlər ona "üç" yazaraq sinfdən-sinifə ötürürdülər. Sınıf yoldaşları onu əzizləyirdi. Kimi konfet verir, kimi şirniyyəti qonaq edirdi. Ev tapşırıqlarını isə Solmaz yazırdı. Əjdəri incidən pis uşaqlar da vardı. Amma

GÜNƏŞ ÖVLADI

(Əvvəli səhifə 22-də)

Səhər tezdən Rəşid həyətdəki su kranında əl-üzünü yuyanda Əjdər artıq hazır idi. Dayısı oğlunun toyunda atasının onunçün aldığı kostyumu geyinmiş, saçlarını yan daramış, ətirlənmişdi. Bakıya gəzməyə gedəcək deyə elə sevinirdi ki. Atası cibinə pul da qoymuşdu. Rəşidin bu mənzərədən içi yanırıdı, od tuturdu. Bir təhər özünü toplayıb, gülümsədi. O da tez hazırlaşılıb, evdəkilərlə halallaşdılar. Gözləri ağlamaqdan daha düz-əməlli görməyən Telli də arxalarınca bir qab su atıb “yolunuz açıq olsun, xeyir aparın, sağ-salamat gedin-gəlin” dedi. Yola çıxdılar. Hava isti olsa da yol boyu Əjdər kostyumunun pencəyini əynindən çıxartmadı, istəmirdi ki, yaraşığı pozulsun. Uşaq kimi elə hey sevinirdi... Bakıya çatan kimi Rəşid onu ən yaxşı restoranda üreyi istəyən yeməkləri sifariş verdi. Sanki onun könlün almaq istəyirdi.

Səhəri gün elə vədələşdiyi həkimin qəbuluna getdilər. Əjdər heç nə başa düşmədi. Rəşid ona toxtaqlıq verdi. Həkim onu sadəcə müayinə edəcək. Əjdəri kiçik əməliyyat stoluna uzatdılar. Tibb bacısı qoluna iyne vurdu. Əjdərin “bu niyə?” sualına həkim “narahat olma, səni sağaldıb kəndə yola salacam. Lap sapsağlam olacaqsan” - deyə cavab verdi. O da həyacanlı gözlərini həkimdən çəkib Rəşidə dikdi. Rəşid cavabında kirpiklərini bir-birinə möhkəm sıxaraq, baxışlarıyla ona “Əjdər, qorxma, mən burdayam, hər şey yaxşı olacaq” - “dedi”.

Rəşid çölə çıxıb siqareti siqarete caladı. Ta o vaxta kimi ki, həkim dəhlizə çıxıb “hər şey yaxşıdı, bir azdan ayılacaq. Onu evə apara biləcəksiniz. Və hər şey yaxşı olacaq. O, əvvəlki həyatına sakit davam edəcək” söylədi. Rəşid daha özünü saxlaya bilmədi. Dolmuş gözlərini gizlətmək üçün gah xəstəxananın metlax döşəniçə boz döşəməsinə, gah da ki, təzəcə ağardılmış tavanına qaçırırdı. Həkim əlini onun çiyinə qoyub “başqa əlac yox idi, özünü günahkar bilmə, ən düzü elə bu idi” dedi. Bir azdan Əjdər özünə gəldi, özünə gələn kimi də tibb bacısından qardaşını xəbər aldı. Rəşid onun qoluna girib qaldırdı. Paltarını, ayaqqabılarını geyindirdi. Daraqla onun saçlarını yana daradı. Əjdərin başı gicəlləndi. Səntirləyib yenidən oturdu. Tibb bacısı təzyiqini ölçdü, bir balaca ağı həb verdi. Əjdər bir azdan artıq özünü tam yaxşı hiss edirdi. İki qardaş xəstəxanadan çıxıb yolun kənarındakı aptekdən həkimin reseptdə yazdığı ağrıkəsiciləri alaraq, yaxınlıqda dayanmış taksiyə oturdular. Birbaş kəndə sürdürdülər. Gecə doğma ev-eşiklərinə çatdılar. Əjdəri Solmaz evə apardı. Yerini hazırladı ki, tez yatsın. Rəşidsə səhərə kimi həyətdəki heyva ağacının altında yenə siqareti siqarete caladı. Əməliyyatdan qabaq həkimlə etdikləri söhbət yadına düşdü. Onu vaxtında axtalamasalar əsəbləri çox pozulacaq, rahatçılığı olmayacaqdı. Buna razılıq kağızında həm də əməliyyatın kiçik olmasına baxmayaraq, Əjdərin ondan sağ çıxması ehtimalı olduğu da bir maddə kimi qeyd olunmuş və qardaşının bu cür hal olarsa, həkimə və klinikaya heç bir etiraz etməyəcəyi bəndi yer almışdı. Rəşid bir Allah bilir bu kağıza necə qol çəkmişdi. İndi həmin anı heyva ağacının altında təkrar yaşadı. Canına üşütmə doldu ki, heç qışın soyuğunda bu cür titrəməz adam. Bir də ayıldı ki, kəndin təcili yardım hə-

kimləri başının üstündədir. Rəşid keçirdiyi stressdən mikroinfarkt keçirmişdi. Üreyinin içində elə bil ocaq qalanmışdı. Əjdərin həyacan içində ora-bura vurnuxduğunu gördü. Cibindəki dərmanları Solmaza uzadıb işarə etdi ki, Əjdəridir. Vaxtında versin ki, ağrısı olmasın. Heç üreyindəki sancı yadına da düşmürdü. Bir neçə günə Əjdər də Rəşid da özünə gəldilər. Əjdər çobanlılığına, Rəşidsə Bakıya işinə qayıtdı. Onun nə əməliyyat keçirtiyininə Rəşiddən başqa heç kim bilmədi.

Bacılarından dördü ailə qurmuşdu. Bir Solmaz qalmışdı. O da Əjdərə görə ərə getmirdi ki, onu tək qoymasın. Atası da artıq dünyasını dəyişmişdi. Üreyi dərddən qubar bağlanmış ana da yaşlanmışdı. Ayaqları yer tutmurdu. Əjdər onun qoluna girib həyəte çıxardı, nazını çəkir, bəmbəyaz saçlarını darayırdı, höürdü, nəvaziş göstərirdi. Hər işə Əjdər qaçırırdı. Əjdərin dünyaya qədəm qoymasından xeyli illər keçsə də, o kənddəki camaatın çoxu heç də düzəlməmişdi. Yenə də Əjdəri amsızca lağa qoyanlar tapılırdı. Ananın qulağı bunlara artıq uzun illər öyrəşsə də, üreyi öyrəşə bilmirdi. Hey fikir çəkirdi. Həm də ki, “mən öləndən sonra Əjdərin halı necə olacaq?” fikri onu əldən salırdı. Az kəder yaşamamışdı arıq balaca canıyla. Hər dəfə televizorda “daun” sözü eşidəndə gözlərinin yaşını saxlaya bilmirdi. Oğul-uşağı kiridib diqqətlə qulaq asırdı. Allahın möcüzəsini - bu xəstəyə dəvəni həkimlərin dilindən eşitmək istəyirdi. Lakin elə hər dəfəsində də ümidləri lotereya biletləri kimi boş çıxırdı. Bəlkə də elə əvvəldən boşa çıxacağını da bilirdi. Bilə-bilə də olsa üreyində ümid göyərdirdi, bu ümidi sulayırdı, əzizləyirdi. Dirilərin ölməyindən çox, ümidlərinin ölməyinə üzülürdü. Bu səhər də üreyi kəderlə dolmuşdu. Heç bilmirdi niyə. Oğlunun boy-buxununa baxıb dalıb gedirdi öz gənclik illərinin xatirələrinə. Qəfildən xatirələrin içində boğulmağa başladı. Xırıltı səsi gəldi boğazından. Əjdər heç nə başa düşmədi. Solmazı çağırırdı. Solmaz yüyürüb gəldi ki, anası artıq iki dünya arasındadır. Əjdər bunu onun baxışlarında anladı. Təcili yardım çağırıldı. Lakin gec idi. Telli gözlərini Əjdərə zilləyib ondan nigaran bu dünyadan getdi.

Bir il keçdi... Həmin baxışları Əjdər unuda bilmirdi. Hara getsə, harda olsa o baxışlar ayılı gecəyə dikilən pəncərənin mehdən yellənən pərdəsi kimi gözlərindən asılmışdı. Bir gün səhər tezdən, dan yeri təzəcə sökülən vaxtı, kənd məscidindən azan səsi ucalırdı. Əjdər oyandı. Anasının butalı kələğayısını əlinə alıb yarıyuxulu çölə çıxdı. Səmaya baxdı. Üzü günəşə doğru həzin-həzin addımlamağa başladı. Daşa həkk olunmuş anasının şəklinə çatan yaylığını öpüb qoxlayıb, kəkələyə-kəkələyə “anam” söylədi. Başdaşının arxasında günəşin şəfəqi Əjdərin gözüne düşürdü. Anasının ona “Günəş balam” deməyini xatırladı. Nəfəsi daraldı. Sinəsində edam tonqalına bənzər alovlar yanmağa başladı. “Anam” dedi, günəşin istisi onu sardı. “Mənəm, günəşin, sənə gəlmişəm, ana!” - deyib eynən həmin gün kimi gözlərini şəkildəki gözlərə zillədi. Butalı kələğayı əlində, son dəfə günəşə boylanıb “günəşə” qovuşdu “günəşin övladı”. Ulduz soyuqluğu canını sardıqca anasına daha çox yaxınlaşırdı... Get-gedə daha da çox... Daha da çox... çox...